

РЕШЕНИЕ

№ 396

гр. Пловдив, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Радостина Анг. Стефанова Въззивно гражданско дело № 20215300501442 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл.26 ал.1 и чл.2 ал.1 т.3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Постъпила е въззивна жалба от Прокуратурата на Република България, с адрес гр. София, ул. “Витоша” № 2, чрез Прокурор М. С., против Решение № 261208/15.04.2021г., постановено по гр.д.№ 14320/2020г. по описа на Районен съд – II гр.с., **в частта**, с която е осъдена да заплати на ищеца Д. П. К., с ЕГН- ***** с адрес в с. Б., Област П., сумата от **3 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди-болки и страдания, вследствие на незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по пр. пр № 10149/2015 г. по описа на РП - Пловдив, НОХД 6859/2017 г. по описа на Районен съд гр. Пловдив и ВНОХД № 1353/2019 г. по описа на Окръжен съд Пловдив; както и **в частта**, с която е осъдена да му заплати сумата **16 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди- заплатени адвокатски възнаграждения за процесуално представителство и защита по воденото срещу ищеца наказателно производство; както и както и **в частта, с която** осъдена да му заплати сумата от **30 лв.**, представляваща направени разноски за държавна такса, както и сумата от **1 593,54 лв.**, представляваща

разноски за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска. Моли да бъде отменено в обжалваните части и вместо това да се постанови друго, с което да се отхвърлят изцяло предявените искове, а при условията на евентуалност – да бъдат намалени присъдените размери на осн. чл.52 от ЗЗД.

Въззиваемата страна Д. П. К. не депозира писмен отговор. В проведеното открито съдебно заседание на 14.09.2021г. от страна на явилиия се лично негов пълномощник адв.С.Б. е заявено становище, че следва да се отхвърли изцяло подадената жалба като неоснователна и недоказана.

Пловдивският окръжен съд – V възз. гр. с., след преценка на процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата и събраните доказателства по делото във връзка с доводите на страните, прие за установено следното:

Пред Районен съд – Пловдив от Д. П. К. против Прокуратурата на РБългария е заведена искова молба, с която посочва, че с Присъда от 27.03.2019 г. по НОХД 6859/2017 г. по описа на Районен съд гр. Пловдив, потвърдена с решение № 56 от 25.02.2020 г. по ВНОХД № 1353/2019 г. по описа на ОС Пловдив ищецът бил признат за невинен за повдигнатото му обвинение по чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1 от НК. Досъдебното производство било образувано на 06.04.2016г. по ЗМИ – 190/11.04.2016 г., преписка № 10149/2015 г. по описа на Районна прокуратура гр. Пловдив за това, че ищецът бил присвоил незаконно чужди движими вещи: Пръскачка Unigreen на стойност 1184 лева, линия за сортиране и опаковане на моркови на стойност 93 686 лева, колесен трактор, марка Mc Cormic CX на стойност 22 681 лева. На 24.11.2016 г. ищецът бил привлечен като обвиняем. Сроктът за разследване по досъдебното производство бил продължен неколkokратно, като след извършване на описаните исковата молба действия на 24.10.2018г. е внесен обвинителен акт в съда. На 27.03.2019г. по повдигнатото срещу ищеца обвинение била постановена оправдателна присъда по НОХД № 6859/2017 г. по описа на Районен съд Пловдив. Присъдата била потвърдена с решение № 56 от 25.02.2020г. на Окръжен съд Пловдив. Общата продължителност на досъдебното производство била 3 години и три месеца. Изтъква, че по време на досъдебното производство здравословното състояние на ищеца се влошило, за което били приложени медицински документи. Продължителното производство създавало чувство за обида и тревожност у ищеца. Фактът, че ищецът бил обект на наказателно преследване, сериозно накърнило достойнството му. Посочва се, че ищецът е бил уважаван гражданин в обществото с признати лични и обществени постижения, което обуславяло по-голямо неудобство и срам от висящото наказателно производство. За неимуществените вреди ищецът бил подал заявление на осн. чл. 60а от ЗСВ за изплащане на обезщетение. Такова му било отказано, тъй като било прието, че общата продължителност на наказателното производство не надхвърля разумния срок. Посочва, че в наказателното производство бил приет за съвместно разглеждане и граждански иск във висок размер, което допълнително притеснило ищеца, с оглед на това, че е могъл да загуби голяма част от личното си имущество. Ищецът бил претърпял и материални вреди при развитието на

наказателното производство, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение, от които 500 лева адвокатско възнаграждение в ДП, 500 лева възнаграждение по НОХД № 6859/2017 г. на ПдРС и 15 000 лв. адв. възнаграждение по ВНОХД № 1353/2019 г., или общо 16 000 лв.. Претендирани са законна лихва и разноски.

Ответникът Прокуратурата на РБългария депозира Писмен отговор по чл. 131 от ГПК, с който изцяло оспорва иска. Поддържа, В срока по чл. 131 от ГПК ответникът чрез представител на Районна прокуратура-Пловдив, е подал писмен отговор, с който оспорва иска като неоснователен. Посочва се, че ищецът не е бил представил доказателства за претърпени от него неимуществени вреди, които да са в причина връзка с определени действия на Прокуратурата по конкретно дело. Не били налице данни за твърдяното от ищеца влошено здравословно състояние. Възразява, че е действала законосъобразно, като продължителността на цитираното от ищеца досъдебно производство не е довела до нарушаване на правото на ищеца за разглеждане и решаване на делата в разумен срок. Посочва се, че в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл. 5 от ЗОДОВ, тъй като въпросното увреждане било причинено поради изключителна вина на пострадалия, в която хипотеза обезщетение не се дължало. Възразява се, че предявените претенции за обезщетяване на неимуществени вреди били прекомерно завишени по размер с оглед разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Посочва се, че досъдебното производство било продължило в разумен срок – малко над една година и половина, а спрямо ищеца била взета най-леката мярка за неотклонение „Подписка“, като не били взети други мерки за процесуална принуда. Оспорва по основание претенцията на ищеца за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 16 000 лв.

В проведеното първо и единствено съдебно заседание на 11.03.2021г. е приложено НОХД № 6859/2017г. по описа на ПдРС /с приложени в него медицински документи относно здравословното му състояние/ и са приети представените към исковата молба писмени доказателства относно социалния статус на ищеца в обществото и по – конкретно – корица и л.72 -75 от книгата „Профили“ на издателство „Жанет 45“, гр.Пловдив, поздравителен адрес от 19.11.2002г. на Президента на РБ Г. П., статия във в-к “Труд“ от 20.11.2002г., статия от вестник „Български фермер“, Грамота от 01.05.2006г. от Българската асоциация на фермерите, Диплом за спонсорство на „Втори международен фестивал на меда“ – гр.Несебър, 30.08.05.09.2003г., от Пчеларско дружество „Зора“, гр.Несебър.

В същото съдебно заседание е разпитано св.М. К./съпруга на ищеца/.

Районен съд – Пловдив, за да постанови атакуваното решение, излага основни съображения, че между страните не е налице спор, а и от приложеното НОХД № 6859/2017г. по описа на, 5-ти наказателен състав и досъд. пр. № 190/2016г. по пр. пр. № 10149/2015г. по описа на РП-Пловдив се е установило, че на 24.11.2016г. ищецът е привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.206, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК за това, че в периода 01.08.2012г.-26.10.2015г. в с. Б., Област П. незаконно е присвоил чужди движими вещи- пръскачка на стойност 1184 лева, линия за сортиране и опаковане на моркови на стойност 93 686 лева, трактор колесен с рег. № **** на стойност 22 681 лв.

В хода на досъдебното производство са извършени редица действия по разследване, сред които- разпит на свидетели, назначаване на съдебни оценъчна и химическа експертизи, събиране на писмени доказателства.

На 27.03.2017г. е изготвено мнение от разследващ полицай за предаване на ищеца на съд, а с Постановление на РП-Пловдив от 02.05.2017г. досъд. пр. е върнато с указания за извършване на действия по разследване. След изпълнение на указанията, на 21.07.2017г. досъдебното производство отново е изпратено на прокуратурата с мнение за предаване на съд, като Обвинителен акт срещу ищеца е внесен на 24.10.2017г. и въз основа на същия е образувано НОХД № 6859/2017г. по описа на ПРС, 5-ти наказателен състав. С Присъда от 27.03.2019г. ищецът Д.К. е **признат за невиновен и е оправдан по повдигнатото му обвинение** за престъпление по чл. 206, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, като изцяло е отхвърлен и предявения срещу него граждански иск.

Срещу Присъдата е подаден протест от представител на РП-Пловдив, както и жалба от гражданския ищец, въз основа на които на 11.07.2019г. е образувано ВНОХД № 1353/2019г. по описа на Окръжен съд- Пловдив. С Решение от **25.02.2020г.** първоинстанционната **Присъда е потвърдена, на която дата и съдебния акт е влязъл в законна сила.**

По делото са приети заверени копия на Констативен протокол от 28.07.2020г. на Инспектората към ВСС и писмо адресирано до ищеца от Министерство на правосъдието, от които е видно, че след извършена проверка е установено, че общата продължителност на наказателното производство- от привличане на ищеца като обвиняем до влизане в сила на оправдателната Присъда е 3 години, 3 месеца и 1 ден. С оглед практиката на Европейския съд по правата на човека, заявлението на ищеца е отхвърлено като неоснователно, по аргумент, че общата продължителност на производството не надхвърля разумния срок.

Като писмени доказателства по делото са приети множество **медицински документи**, от които е видно, че ищецът страда от неинсулинозависим захарен диабет, преживял е *** ***, „****“ и неколнократно е хоспитализиран за периода на провежданото срещу него наказателно производство. Като безспорен и ненуждаещ се от доказване между

страните е обявен факта, че ищеца страда от заболяванията описани в приложените към исковата молба медицински документи-амбулаторни листове, експертни решения и епикризи, описани в т.1 до т. 15 на лист 5 от исковата молба.

Относно **социалния статус** на ищеца, професионалната му реализация и обществено положение същия ангажира писмени доказателства, от които се установява, че е удостоен с приз „Агробизнесмен на България“ за 2002г., а през 2006г. и с Грамота почетен член на Българската асоциация на фермерите и нейните клонови организации за постигнати отлични резултати, висок професионализъм и заслужено обществено признание в областта на земеделието и агробизнеса и в утвърждаването на гражданското общество в аграрния сектор и селските райони на Р. България. От приложената на л. 20 от делото диплома е видно също, че през 2003г. ищецът е удостоен със същата за спонсорство на Втория международен фестивал на меда в гр.Несебър.

Относно иска с правна квалификация чл.2 ал.1 т.3 от ЗОДОВ за неимуществени и имуществени вреди в резултат на незаконно обвинение, Районният съд приема на основание константата съдебна практика, че предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата е **обективният факт**, че спрямо лицето е било образувано наказателно производство, то е било привлечено в качеството му на обвиняем, като му е повдигнато обвинение за извършване на престъпление по НК, предаден е на съд и в последствие е оправдан. **Това е достатъчно основание**, за да се квалифицира обвинението като незаконно независимо дали отделните процесуално-следствени действия са били извършени в съответствие със закона и правомощията на съответния правозащитен орган. **По ЗОДОВ** незаконосъобразността се разглежда на плоскостта на крайния резултат от наказателното производство. Обвинението в престъпление е винаги неоснователно /незаконно/, когато подсъдимият бъде **оправдан**. Отговорността на държавата е **обективна**. Тя може да бъде ангажирана независимо от това дали вредите са причинени виновно от съответното длъжностно лице, действало от името на съответния държавен орган. Тя следва да бъде ангажирана и в случаите, когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство – законен повод и достатъчно данни за престъпление.

Районният съд аргументира, че в конкретния случай, относно факта на причинени на ищеца неимуществени вреди следва да се отчете, че висящото и безрезултатно наказателно производство всякога води до негативни преживявания, свързани с психически стрес, неудобство пред обществото, злепоставяне сред близки и познати. В този смисъл свидетелските показания са от значение повече за размера на обезщетението, отколкото за наличието на вреди и причинната връзка между тях и воденото производство. В подобни случаи негативните преживявания се презумират от закона с оглед на презумпцията за невиновност и конституционно защитените основни човешки права чест и достойнство на личността, право на лична свобода. Районният съд налага извод, че ищецът е изживял негативни емоции, съставляващи комплекс от неимуществени вреди, които несъмнено са пряка и непосредствена последица от обвинението. Липсват данни по делото за

съпричиняване. Досежно размера на обезщетението, то същото следва да се определи по справедливост /чл. 52 ЗЗД/. Районният съд е взел предвид продължителния период на воденото срещу ищеца /в съответното процесуално качество/ наказателно производство – от привличането му като обвиняем до влизане в сила на оправдателната присъда – 25.02.2020г. е изминал продължителен период от време- три години и три месеца; обвинението е за тежко умишлено престъпление по смисъла на чл. 93, т. 7 от НК, внасянето на обвинителен акт срещу ищеца, с което той е добил процесуалното качество на подсъдим. Факта, че спрямо него е предявен и граждански иск в наказателния процес, както и това и че двукратно е привличан в качеството на обвиняем. Кредитирано е и свидетелското показание. Наложено е извод, че макар да не е установена пряка причинно-следствена връзка между заболяванията на ищеца и повдигнатото му обвинение, то изпитваните от ищеца стрес и притеснения по време на досъдебното разследване и провежданата съдебна фаза на процеса са оказали негативен ефект върху цялостното му физическо състояние и емоционалния му статус, като по делото са налични и доказателства, че съдебно заседание по НОХД – то водено срещу него е отложено именно поради здравословното му състояние и хоспитализирането му. Районният съд е счел от приложените доказателства, че ищецът се ползва с добра репутация в обществото, получавал е множество награди и отличия за осъществяваната от него дейност и вмененото му незаконно обвинение е оказало негативно въздействие и в социалната сфера на живот на ищеца. Поради това и като се съобрази с икономическите условия в страната и стандарта на живот, Районният съд е определил, че необходима и достатъчна за репарирание на причинените на ищеца неимуществени вреди е сумата от **3000 лв.**, която следва да се присъди ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва, считано от влизане в сила на оправдателната Присъда – 25.02.2020г. до окончателното изплащане.

Аргументира се, на следващо място, че доказан по основание и размер е и предявения от ищеца иск за имуществени вреди в размер на **16 000 лв.**, представляващи заплатен адвокатски хонорар в хода на образуваното против ищеца наказателно производство /видно от приложените на л. 6 от ДП, л. 53 от НОХД №6859/2017г. и на л. 132-133 от ВНОХД № 1353/2019г. договори за правна защита и съдействие/, поради което същият ще се уважи изцяло, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на оправдателната Присъда против него- 25.02.2020г. до окончателното изплащане. По аргумент от чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца са дължими и направените разноски за държавна такса в размер на **30 лв.**, а изчислено съразмерно с уважения размер на иска, дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от **1 593,54 лв.**, чието заплащане следва да се възложи в тежест на ответната Прокуратура.

С подадената въззивна жалба, ведно с допълнение към нея -неразделна част, от Прокуратурата на РБългария са направени възражения, че не е следвало изобщо да се присъди сума за обезщетение, а евентуално – тази сума е със завишен размер и не е справедлив размер по смисъла на чл.52 от ЗЗД. Възразява се, че не отчетено становището, изразено в съдебната практика, че не всяко негативно изживяване, засягащо емоционално психологическата сфера, представлява по същността си неимуществена вреда. Необходимо

е душевният мир на съответното увредено лице да е „дълбоко потресен“. Описаните в исковата молба на ищеца преживявания не се явяват неимуществени вреди, причинени му вследствие на повдигнатото от Прокуратурата на РБ обвинение за извършено от него престъпление по чл.206 ал.3 във вр. с ал.1 от НК. За доказването на неимуществени вреди в хода на делото, ищецът е ангажирал единствено показания на св.М. К.а, негова съпруга, които не е следвало да се кредитират. Прокуратурата на РБ е направила искане, в случай, че съдът прецени, че трябва да се определи обезщетение, то в такъв случай да бъде намален размера, който е присъдил Районният съд, защото се явява силно завишен, още повече, че воденото наказателно производство е завършило в разумни срокове, а по отношение на ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение „Подписка“ и не са били взети други мерки за процесуална принуда. По отношение на заплатения от ищеца адвокатски хонорар по наказателното дело, възразява, че същият прекомерен и необосновано висок, поради което и заплащайки го не е проявил грижа на добър стопанин по отношение на собствените си дела. Счита, че е прекомерен и надхвърля много минимума по наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения и не се обуславя от фактическа и правна сложност.

Окръжен съд – Пловдив, в настоящия съдебен състав, намира, че жалбата е неоснователна. От привличане на ищеца като обвиняем до влизане в сила на оправдателната Присъда са изминали общо 3 години, 3 месеца и 1 ден. В хода на наказателно производство пред Районен съд са били проведени 13 съдебни заседания. Приет е бил за съвместно разглеждане и граждански иск, срещу подсъдимия/сега ищец. Пред въззивна инстанция са проведени са 4 съдебни заседания. Всички тези заседания, макар и отлагани в разумни срокове, несъмнено са се отразили негативно по отношение на психиката и емоционалното състояние на лицето К.. Действително, няма доказателства за пряка причинно- следствена връзка между повдигнатото обвинение и заболяванията, които ищецът има, но воденото наказателното производство само по себе си е довело до влошаването им предвид неминуемия стрес, на който е подложен. Обосновано са кредитирани показанията на неговата съпруга, тъй като същите са в унисон и с другите събрани доказателства. В тази връзка следва да се има предвид и социалния статус на К.. Същият се е ползвал с добро име в обществото като земеделец /агробизнесмен/ в област Пловдивска. За неговата дейност във вестник „Български фермер“ в бр.576/2002г. е поместена статия. По случай удостояването му с приз „Агробизнесмен за 2002г.“ лично до него е изпратено Приветствие на 19.11.2020г. от Г. П. /Президент на РБългария/. В книгата „Профили“, издателство „Жанет 45“ на л.72 – 75 е отпечатано интервю с К.. Въззивната инстанция намира, че определеният размер от 3 000 лв. е справедлив по смисъла на чл.52 от ЗЗД. По отношение на сумата от 16 000 лв. за заплащане на адвокатски хонорар, съдът намира, че не е налице процесуална пречка за присъждането му, доколкото за него като основание и разход има приложени писмени доказателства. Също така, в производството по НПК не е предвидена възможност за възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, а и залогът от изхода на това дело е бил прекалено голям за него като лице с добър социален статус. Относно сумата от 30 лв., представляваща направени разноски за държавна такса, както и сумата от 1 593,54 лв.

за разноси за адвокатско възнаграждение, същите са последица от правния резултат на делото пред първа инстанция.

Решението в обжалваните части се явява законосъобразно и подлежи на потвърждаване.

По мотивите, Пловдивският окръжен съд - V възз.гр.с.

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 261208/15.04.2021г., постановено по гр.д.№ 14320/2020г. по описа на Районен съд – II гр.с., **в частта**, с която е осъдена да заплати на ищеца Д. П. К., с ЕГН- *****, адрес в с. Б, Област П., сумата от **3 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди- болки и страдания, вследствие на незаконно водено срещу ищеца наказателно производство по пр. пр № 10149/2015 г. по описа на РП - Пловдив, НОХД 6859/2017 г. по описа на Районен съд гр. Пловдив и ВНОХД № 1353/2019 г. по описа на Окръжен съд Пловдив; както и **в частта**, с която е осъдена да му заплати сумата **16 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди- заплатени адвокатски възнаграждения за процесуално представителство и защита по воденото срещу ищеца наказателно производство; както и **в частта, с която** е осъдена да му заплати сумата от **30 лв.**, представляваща направени разноси за държавна такса, както и сумата от **1 593,54 лв.**, представляваща разноси за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

В останалата част решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____